

Sygn. akt I C 702/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Daria Ratymirska

Protokolant: p. o. prot. sąd. Oliwia Zielińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 stycznia 2021 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w P.

przeciwko B. (...) z siedzibą w R. Oddział w Polsce z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 2445,95 zł

I. zasądza od strony pozwanej B. (...) z siedzibą w R. Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz strony powodowej (...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w P. kwotę 2445,95 zł (dwa tysiące czterysta czterdzieści pięć złotych 95/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1608,05 zł od dnia 16.04.2020 r., od kwoty 300,00 zł od dnia 04.05.2020 r., od kwoty 537,90 zł od dnia 16.12.2020 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1764,79 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

IV. poleca zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku:

- stronie powodowej kwotę 382,21 zł,

- stronie pozwanej kwotę 382,22 zł,

tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

sygn. akt I C 702/20

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w P. wniosła pozew przeciwko B. (...) w R. Oddział w Polsce z/s w W. o zapłatę kwoty 1908,05 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1608,05 zł od dnia 13.03.2020r., od kwoty 300 zł od dnia wniesienia pozwu (t. 4.05.2020r.) do dnia zapłaty. W uzasadnieniu podała, że w dniu 3.02.2020r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki M. nr rej. (...), należący do J. M.. Odpowiedzialność cywilna sprawcy szkody objęta była umową obowiązkowego ubezpieczenia OC zawartą z pozwanym. Strona pozwana przyjęła odpowiedzialność za powstałą szkodę i wypłaciła odszkodowanie w kwocie 2810,55 zł. Zdaniem powoda, wypłacona kwota była rażąco zaniżona w stosunku do rzeczywistej wysokości szkody. Powód nabył od poszkodowanej wierzytelność wobec pozwanego, wynikającą z uszkodzenia pojazdu. Powód zlecił wykonanie ekspertyzy, z której wynika, że wysokość kosztów naprawy wynosi 4418,60 zł. Niniejszym pozwem

domagał się zapłaty różnicy pomiędzy tak ustaloną kwotą a kwotą wypłaconego dotychczas odszkodowania. Powód domagał się również zapłaty kwoty 300 zł, tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Zarzuciła, że wypłacona kwota 2810,55 zł zapewniała naprawę pojazdu w warsztatach sieci partnerskiej pozwanej i przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody; kalkulacja tych kosztów została wykonana w oparciu o technologię producenta pojazdu. Podniosła, że wydając decyzję, poinformowała poszkodowaną o możliwości naprawy pojazdu zgodnie z przedstawionym jej kosztorysem przy uwzględnieniu rabatu na części oraz zapewniając gwarancję wykonanych napraw oraz dostawę części niezbędnych do dokonania naprawy w cenach wskazanych w kosztorysie naprawy. Zdaniem pozwanej, skoro poszkodowana nie zdecydowała się na naprawę uszkodzonego pojazdu w warsztatach sieci partnerskiej pozwanej, to pozwany nie może odpowiadać za te części kosztów naprawy, które przekraczają wypłaconą kwotę odszkodowania.

W piśmie procesowym z dnia 7.12.2020r. strona powodowa rozszerzyła powództwo o kwotę 537,90 zł, domagając się zasądzenia kwoty 2445,95 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2145,95 zł od dnia 13.03.2020r., od kwoty 300 zł od dnia 4.05.2020r.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił:

Koszt naprawy uszkodzonego w wyniku wypadku z dnia 3.02.2020r. pojazdu marki M. nr rej. (...) wynosi 5135,94 zł.

Przywrócenie przedmiotowego pojazdu do stanu jak przed szkodą, pod względem technicznym, bezpieczeństwa, estetyki i trwałości części zamiennych, wymaga użycia do naprawy nowych części oryginalnych, oznaczonych logo producenta ((...)) oraz dostępnych na rynku części zamiennych o jakości (...), pochodzących od producenta, dostarczającego części na tzw. pierwszy montaż.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej E. B. (1) (k-100 i nast.).

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia odpowiedzialności strony pozwanej nie była sporna. Bezsprzeczne było także, że w wyniku postępowania likwidacyjnego wypłacono poszkodowanej kwotę 2810,55 zł, tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe, będącą skutkiem wypadku z dnia 3.02.2020r. Sporna była wysokość szkody, a co za tym idzie wysokość należnego odszkodowania oraz zasadność odszkodowania za opinię prywatną.

Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do takiego stanu używalności i jakości, jaki istniał przed wypadkiem. Jeżeli wymaga to użycia nowych części i materiałów, wydatki poniesione z tego tytułu powinny być uznane jako koszty naprawienia szkody. Odszkodowanie obejmuje koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów pod warunkiem ich konieczności i niezbędności pod względem technicznym, bezpieczeństwa oraz estetyki i trwałości części zamiennych (por. postanowienie SN z dnia 24.02.2006r., III CZP 91/05, LEX nr 180669). O przywróceniu do stanu poprzedniego można mówić, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem odpowiada stanowi samochodu sprzed wypadku, biorąc pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość i wygląd estetyczny (por. wyrok SN z dnia 3.02.1971r., III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205; wyrok SN z dnia 5.11.1980r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki. W sytuacji, gdy koszty naprawy nie przekraczają wartości samochodu, jak w niniejszej sprawie, pełne odszkodowanie należy ustalić na podstawie określonych w kosztorysie kosztów naprawy. W niniejszej sprawie, jak ustalono na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej E. B. (1), koszt naprawy uszkodzonego w wypadku samochodu wyniósł 5135,94 zł, co odpowiada kosztom przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, tj. doprowadzenia do takiego stanu używalności i jakości, jaki istniał przed wypadkiem.

Roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest

wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana. Naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania (tak: wyrok z dnia 27.06.1988 r., I CR 151/88). Koszty naprawy, określone przez biegłego, mogą być miernikiem dla ustalenia odszkodowania należnego powodowi (który nabył wierzytelność w drodze umowy cesji, co było bezsporne), niezależnie od tego, czy poszkodowana dokonała naprawy samochodu, czy sprzedała samochód w stanie uszkodzonym. Zastosowanie takiego miernika dla ustalenia wysokości odszkodowania wymaga przede wszystkim jego kompensacyjna funkcja (tak: wyrok SN z dnia 16 maja 2002r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515). Należne powodowi odszkodowanie powinno być ustalone według zasad art. 363§3 kc w zw. z art. 361§2 kc, co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia samochodu do stanu sprzed wypadku. Gdy więc naprawa samochodu przywróci mu wartość sprzed wypadku, odszkodowanie powinno odpowiadać kosztom takiej właśnie naprawy, ustalonym przez biegłego rzeczoznawcę (tak: wyrok SA w Katowicach z dnia 29.09.2015r., I ACa 395/15, LEX nr 1842329).

Brak było podstaw, które uzasadniałyby obowiązek dokonania naprawy przy użyciu części innych, niż oryginalne. Sąd zarazem podziela stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012r. (III CZP 80/11), zgodnie z którym „zakład ubezpieczeń zobowiązany jest, na żądanie poszkodowanego, do wypłaty, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów, służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi“. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt I CKN 1466/99, OSNC 2003, nr 5, poz. 64) stwierdzono zarazem, że co do zasady nabywający autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu, nie ma obowiązku poszukiwać sprzedawcy, oferującego je najtaniej. Zarazem strona pozwana nie wykazała, aby wystarczającą do naprawy przedmiotowego pojazdu była kwota 2810,55 zł, która w świetle opinii biegłego E. B. jawi się jako rażąco zaniżona, co wskazuje, że zakład ubezpieczeń, likwidujący szkodę, nietrafnie określił rozmiar szkody.

Sporne było nadto, czy w zakresie szkody, podlegającej wyrównaniu przez pozwaną zakład ubezpieczeń, z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody (posiadacza pojazdu mechanicznego), obok kosztów, związanych z uszkodzeniem pojazdu, mieszczą się wydatki, poniesione na sporządzenie prywatnej opinii rzeczoznawcy co do zakresu uszkodzeń i wysokości kosztów naprawy, oraz, czy koszty tej opinii stanowią normalne następstwo działania (zaniechania), z którego szkoda wynikła. Zdaniem Sądu należało tu udzielić odpowiedzi twierdzącej i przychylić się do stanowiska powoda.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. D z.U.2013.392 ze zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie z art. 822 k.c., przedmiotem umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest przejęcie przez zakład ubezpieczeń odpowiedzialności za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiadałby ubezpieczający. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy). Zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego.

Strona pozwana, odpowiedzialna za szkodę, zobowiązana była zwrócić poszkodowanemu (stronie powodowej) wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu

uszkodzonego pojazdu. Odszkodowanie obejmuje także koszty ekspertyzy, wykonanej na zlecenie powoda przez rzeczoznawcę z zakresu techniki samochodowej, w kwocie 300 zł. Skorzystanie z fachowej konsultacji pozwoliło powodowi ustalić rozmiar szkody, przekraczający pierwotną wycenę, dokonaną przez stronę pozwaną w postępowaniu likwidacyjnym. Okoliczność, że pozwana nietrafnie określiła rozmiar i wartość szkody, zaniżając jej wartość, znalazła potwierdzenie w opinii, sporządzonej przez biegłego sądowego E. B.. Taka konsultacja wywołała wydatki w kwocie 300 zł. Są to wydatki, poniesione w następstwie zdarzenia szkodzącego, które by nie powstały bez tego zdarzenia. Pomiędzy poniesieniem przez powoda tego wydatku a wypadkiem zachodzi normalny związek przyczynowy, przy czym koszt ten był uzasadniony i konieczny w celu określenia prawidłowo rozmiaru szkody (por. uchwała SN z dnia 18.05.2004r., III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117; wyrok SA w Poznaniu z dnia 22.12.2014r., I A Ca 911/14, LEX nr 1665117). Na pozwanym spoczywał obowiązek prawidłowego wyliczenia szkody już w wyniku jej zgłoszenia przez powódkę. Nierzetelne działanie w tym zakresie, wskazuje, że koszty poniesione przez powoda, w celu ustalenia rzeczywistej wartości szkody – wyższej, niż ustalenia pozwanego zakładu – były uzasadnione i konieczne dla prawidłowej likwidacji szkody. Kosztorys naprawy, wykonany na zlecenie zakładu ubezpieczeń, nie pozwalał na wykonanie naprawy w sposób zgodny z technologią producenta i przywrócenie pojazdowi walorów w zakresie bezpieczeństwa, trwałości, estetyki i komfortu jazdy.

Przyjmując zatem wysokość kosztów naprawy, oszacowaną przez biegłego E. B. na kwotę 5135,94 zł, uwzględniając dotychczas wypłacone już przez ubezpieczyciela odszkodowanie w kwocie 2810,55 zł, zasądzono na rzecz powoda różnicę, tj. kwotę 2145,95 zł, oraz kwotę 300 zł, tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przepisów art. 436 § 1 kc, art. 822 § 1 i 3 kc w zw. z art. 361 § 1 i 2 kc, art. 363 § 1 i 2 kc, zasądzono od pozwanego Zakładu na rzecz powoda kwotę 2445,95 zł, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie: od kwoty 1608,05 zł od dnia następnego po upływie terminu 7 dni wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty z dnia 8.04.2020r., które to pismo zostało doręczone pozwanej w dniu 9.04.2020r. (k. 25-36); od kwoty 300 zł od dnia wniesienia pozwu, zgodnie z żądaniem powoda, mając na uwadze, że wcześniej, tj. w piśmie w.w. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty z tego tytułu; od kwoty 537,90 zł od dnia doręczenia stronie pozwanej pisma procesowego powoda z dnia 7.12.2020r., zawierającego rozszerzenie pozwu.

Pismem z dnia 8.04.2020r. powód wezwał pozwaną do zapłaty, tytułem uzupełnienia odszkodowania w kwocie, wynikającej z przedłożonej ekspertyzy technicznej, wykonanej na zlecenie powoda, oraz kwoty, tytułem kosztu wykonania prywatnej wyceny uszkodzeń w wyniku zaniżenia przez ubezpieczyciela wartości szkody, w terminie 7 dni. Samo zgłoszenie szkody nie wywołuje obowiązku zapłaty odsetek – taki obowiązek powstaje dopiero wtedy, gdy roszczenie odszkodowawcze jest znane i skonkretyzowane co do wysokości. Skonkretyzowane roszczenie odszkodowawcze zostało zgłoszone stronie pozwanej dopiero pismem z dnia 8.04.2020r., z 7-dniowym terminem płatności – w zakresie roszczeń zgłoszonych w pozwie. Dopiero upływ tego terminu rodzi obowiązek pozwanego zapłaty odsetek (art. 481§1 i 2 kc i art. 455 kc w zw. z art. art. 817§1 kc). Odnośnie kwoty 537,90 zł, zgłoszonej w piśmie procesowym z dnia 7.12.2020r., zawierającym rozszerzenie powództwa, należało podzielić stanowisko pozwanej, że odsetki od tej kwoty mogą być zasądzone dopiero od dnia doręczenia tego pisma stronie pozwanej, co miało miejsce w dniu 16.12.2020r. W dalszej części powództwo w zakresie odsetek podlegało oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 100 zd. 2 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc art. 108 § 1 kpc, przyjmując, że strona powodowa uległa tylko co do nieznacznej części swojego żądania. W skład kosztów procesu, które pozwana powinna jej zwrócić zgodnie z wynikiem procesu, wchodzi: opłata sądowa od pozwu (200 zł + 30 zł); opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł); uiszczona i wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego (617,79 zł), wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, w stawce minimalnej (900 zł), łącznie 1764,79 zł.

Orzeczenie w pkt IV wyroku oparto na przepisie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.